

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kolmas koda)

28. september 2023*

Eelotsusetaotlus – Tarbijakaitse – Direktiiv 2011/83/EL – Artikli 2 punkt 14 – Direktiiv (EL) 2019/771 – Artikli 2 punkt 12 – Müügigarantii – Müüdüd kauba omadused või muu vastavusega mitteseotud nõue, mis on esitatud garantiilubaduses või vastavas reklaamis – Garantii andja kohustus, mis on seotud asjasse puutuva tarbija rahuloluga ostetud kaubaga – Tarbija rahulolematuse kontrollimine

Kohtuasjas C-133/22,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Bundesgerichtshofi (Saksamaa Liitvabariigi kõrgeim üldkohus) 10. veebruari 2022. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 28. veebruaril 2022, menetluses

LACD GmbH

versus

BB Sport GmbH & Co. KG,

EUROOPA KOHUS (kolmas koda),

koosseisus: koja president K. Jürimäe, kohtunikud M. Safjan, N. Piçarra (ettekandja), N. Jääskinen ja M. Gavalec,

kohtujurist: P. Pikamäe,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- LACD GmbH, esindaja: *Rechtsanwalt* S. Kuhn,
- BB Sport GmbH & Co. KG, esindaja: *Rechtsanwalt* C. Rohnke,
- Euroopa Komisjon, esindajad: M. Noll-Ehlers, I. Rubene ja N. Ruiz García,

olles 9. märtsi 2023. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Eelotsusetaotlus käsitleb seda, kuidas tõlgendada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. oktoobri 2011. aasta direktiivi 2011/83/EL tarbija õiguste kohta, millega muudetakse nõukogu direktiivi 93/13/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 1999/44/EÜ ja millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 85/577/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 97/7/EÜ (ELT 2011, L 304, lk 64), artikli 2 punkti 14 ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu 20. mai 2019. aasta direktiivi (EL) 2019/771 kaupade müügilepingute teatavate aspektide kohta, millega muudetakse määrust (EL) 2017/2394 ja direktiivi 2009/22/EÜ ning tunnistatakse kehtetuks direktiiv 1999/44/EÜ (ELT 2019, L 136, lk 28), artikli 2 punkti 12.
- 2 Taotlus on esitatud LACD GmbH ja BB Sport GmbH & Co. KG vahelises kohtuvaidluses selle üle, kas LACD turustatavatele toodetele lisatud garantiilubadus on õiguspärane.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

Direktiiv 2011/83

- 3 Direktiivi 2011/83 põhjendustes 4, 5 ja 7 on märgitud:
 - „(4) [...] Tarbijate kauglepingute ja väljaspool ärruume sõlmitud lepingute teatavate aspektide ühtlustamine on vajalik toimiva ning tarbijatele suunatud siseturu arendamiseks, kus valitseb tasakaal kõrgetasemelise tarbijakaitse ja ettevõtjate konkurentsivõime vahel, järgides seejuures subsidiaarsuse põhimõtet.
 - (5) [...] [T]arbijatele esitatava teabe ning kauglepingutest ja väljaspool ärruume sõlmitavatest lepingutest taganemise täielik ühtlustamine [aitab] kaasa kõrgetasemelisele tarbijakaitsele ning ettevõtja ja tarbija vahelise siseturu paremale toimimisele.
 - [...]
 - (7) Mõne peamise regulatiivse aspekti täielik ühtlustamine peaks tunduvalt suurendama nii tarbijate kui kauplejate õiguskindlust. [...]“.
- 4 Direktiivi artikli 1 kohaselt on selle eesmärk „aidata kõrge tarbijakaitse taseme saavutamiseks kaasa siseturu nõuetekohasele toimimisele, ühtlustades tarbijate ja kauplejate vahel sõlmitud lepinguid käsitlevate liikmesriikide õigus- ja haldusnormide teatavaid aspekte“.
 - 5 Sama direktiivi artikli 2 punktis 14 on mõiste „müügigarantii“ määratletud kui „kaupleja või tootja (garandi) poolt tarbija ees võetud kohustus lisaks oma seadusest tulenevale kohustusele kauba vastavuse tagamise osas hüvitada tarbijale kauba eest makstud hind või asendada või parandada

kaup või osutada hooldustöid mis tahes moel, kui kaup ei vasta garantiikirjas sätestatud kirjeldusele või muule vastavusega mitteseotud nõudele või asjakohasele reklaamile, mis on kättesaadav lepingu sõlmimise ajal või selle eel“.

- 6 Sama direktiivi artikli 6 „Teavitamisnõuded kauglepingute ja väljaspool äriruume sõlmitud lepingute puhul“ lõikes 1 on sätestatud:

„Enne tarbija sidumist kauglepingu või väljaspool äriruume sõlmitava lepingu või vastava pakkumisega esitab kaupleja tarbijale selgel ja arusaadaval viisil järgmise teabe:

[...]

m) kui see on asjakohane, müügijärgse klienditeeninduse, müügijärgse hoolduse ja müügigarantii olemasolu ja tingimused;

[...]“.

Direktiiv 2019/771

- 7 Vastavalt direktiivi 2019/771 artiklile 1 on sama direktiivi eesmärk „aidata kaasa siseturu nõuetekohasele toimimisele ning tagada samal ajal tarbijakaitse kõrge tase [...]“.
- 8 Kõnealuse direktiivi artikli 2 punktis 12 on müügigarantii määratletud kui „müüja või tootja (garantii andja) poolt tarbija ees võetud kohustus, lisaks müüja seadusest tulenevale kohustusele tagada kauba vastavus nõuetele, maksta tagasi kauba eest tasutud hind või asendada või parandada kaup või hooldada seda mis tahes moel, kui kaubal puuduvad garantiilubaduses esitatud omadused või see ei vasta muudele garantiilubaduses ettenähtud nõuetele, mis ei seonu lepingutingimustele vastavusega, või kui kaubal ei ole müügilepingu sõlmimise ajal või enne seda avaldatud reklaamis lubatud omadusi“.
- 9 Direktiivi artikli 24 lõikes 2 on ette nähtud, et selle direktiivi sätteid ei kohaldata lepingute suhtes, mis on sõlmitud enne 1. jaanuari 2022.

Saksa õigus

- 10 Tsiviilseadustiku (Bürgerliches Gesetzbuch) põhikohtuasjas kohaldatava redaktsiooni (edaspidi „tsiviilseadustik“) § 443 lõikes 1 on märgitud, et enne müügilepingu sõlmimist või selle ajal garantiilubaduses või reklaamis kauba vastavuse tagamise kohta müüja, tootja või kolmanda isiku lisaks võetud erikohustus kujutab endast garantiid ostuhinna hüvitamiseks, kauba asendamiseks või parandamiseks või kaubaga seotud muu teenuse osutamiseks, juhul kui kaup ei vasta garantiilubaduses või reklaamis kajastatud kirjeldusele või muule vastavusega mitteseotud nõudele.
- 11 Tsiviilseadustiku § 479 lõikes 1 on sätestatud, et tsiviilseadustiku §-s 443 nimetatud garantiilubadus koostatakse lihtsas ja arusaadavas keeles ning seal on loetletud andmed, mis selles lubaduses sisalduma peavad.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

- 12 LACD turustab jaemüüjate ja e-kaubandusettevõtjate vahendusel kaubamärgi LACD all spordi- ja fitnessikaupu. Ta varustas vähemalt kuni 2013. aastani oma T-särgid rippetikettidega (*Hang-Tags*), millel oli järgmine kiri (edaspidi „LACD garantiilubadus“):

„LACD garantii

Igale LACD tootele anname eluaegse garantii. Kui te pole mõne meie tootega täielikult rahul, viige see tagasi kauplusesse, kust te selle ostsite. Samuti võite selle tagasi saata otse LACD-le, ent ärge unustage märkimast, kust ja millal te selle ostsite.“

- 13 BB Sport, kes müüb spordi- ja fitnessitooteid, ostis 2018. aasta augustis ühe „salapärase“ kliendi (*Testkäuferin*) vahendusel veebist kaks LACD kaubamärgiga T-särki, mis olid varustatud LACD garantiilubadust sisaldavate rippetikettidega.
- 14 Leides, et rippetiketil sisalduv teave ei vasta tsiviilseadustiku §-s 443 ja §-s 479 nimetatud garantiilubaduse suhtes seaduse järgi kohaldatavatele nõuetele, esitas BB Sport Landgericht München I-le (Müncheni I esimese astme kohus, Saksamaa) hagi, nõudes, et LACD-d kohustataks lõpetama rõivaesemete niisuguste etikettidega varustamine. Kuna see kohus jättis hagi rahuldamata, esitas BB Sport apellatsioonkaebuse Oberlandesgericht Münchenile (liidumaa kõrgeim üldkohus Münchenis, Saksamaa), kes selle rahuldas.
- 15 LACD esitas seejärel kassatsioonkaebuse eelotsusetaotluse esitanud kohtule, Bundesgerichtshofile (Saksamaa Liitvabariigi kõrgeim üldkohus), kes leiab, et põhikohtuasja lahendus sõltub nii direktiivi 2011/83 artikli 2 punkti 14 kui ka direktiivi 2019/771 artikli 2 punkti 12 tõlgendamisest, sest niisugust nõuet nagu põhikohtuasjas kirjeldatud nõue lõpetada ebaausa kaubandustava kasutamine, mis on tingitud vastava käitumise kordumise ohust, saab rahuldada üksnes juhul, kui põhikohtuasja kostjale etteheidetav käitumine on vastuolus nii faktiliste asjaolude toimumise ajal kui ka kassatsioonimenetluse kohta tehtud otsuse kuupäeval kehtinud konkurentsioigusega.
- 16 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib kõigepealt, et selle tuvastamine, kas LACD rikkus tsiviilseadustiku § 479 lõikes 1 sätestatud teavitamiskohustust, eeldab, et LACD garantiilubaduses sisalduv kohustus võtta tarbija rahulolematuse korral müüdud riideese tagasi, on käsitatav „garantiina“ tsiviilseadustiku § 443 lõike 1 tähenduses; see on säte, millega võeti Saksa õigusse üle garantii mõiste, mida on silmas peetud Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. mai 1999. aasta direktiivis 1999/44/EÜ tarbekaupade müügi ja nendega seotud garantiide teatavate aspektide kohta (EÜT 1999, L 171, lk 12; ELT eriväljaanne 15/04, lk 223) ning mille aluseks on alates 1. jaanuarist 2022 direktiivi 2019/771 artikli 2 punkt 12.
- 17 Eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab, et isegi kui „tarbija rahulolu ostetud tootega“ ei ole hõlmatud mõistega „müüdud toote omadused“, võiks see siiski olla käsitatav „muu vastavusega mitteseotud nõudena“ tsiviilseadustiku § 443 lõike 1 tähenduses. Ta täpsustab, et see teisena nimetatud kriteerium lisati kõnealusesse sättesse alates 13. juunist 2014 selleks, et võtta Saksa õigusse üle direktiivi 2011/83 artikli 2 punktis 14 sisalduv müügigarantii mõiste.
- 18 See kohus leiab, et ei kõnealuse artikli 2 punkti 14 ega direktiivi 2019/771 artikli 2 punkti 12 sõnastus ega kontekst ei võimalda üheselt järeldada, et see, et tarbija ei ole ostetud tootega rahul, kujutab endast „muud kui garantiilubaduses nimetatud vastavusega seotud nõuet“ nende sätete

tähenduses, mille tõendatus võib kaasa tuua kohustuse hüvitada tarbijale kauba eest makstud hind või asendada või parandada kaup või osutada hooldustöid mis tahes moel, ilma et rahulolematust peaks olema seotud kauba seisundi või omadustega.

- 19 Kuivõrd direktiividega 2011/83 ja 2019/771 taotletav eesmärk tagada tarbijakaitse kõrge tase räägib sellise tõlgenduse kasuks, tekib eelotsusetaotluse esitanud kohtul siiski küsimus, kuidas tuleb tarbija rahulolematust ostetud kaubaga tõendada, et rakendada „müügigarantiid“ direktiivi 2011/83 artikli 2 punkti 14 ja direktiivi 2019/771 artikli 2 punkti 12 tähenduses.
- 20 Neil asjaoludel otsustas Bundesgerichtshof (kõrgeim üldkohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:

„1. Kas tegemist võib olla muu kui kauba vastavusega seotud nõudega [direktiivi 2011/83] artikli 2 punkti 14 tähenduses ja muu kui kauba lepingutingimustele vastavusega seotud nõudega direktiivi [2019/771] artikli 2 punkti 12 tähenduses, kui garantii andja kohustus põhineb tarbija isikust tulenevatel asjaoludel, eelkõige tarbija subjektiivsel hoiakul müüdüd kauba suhtes (käesolevas asjas tarbija subjektiivne rahulolu müüdüd kaubaga), ilma et kõnealused isikust tulenevad asjaolud peaksid kauba seisundi või omadustega seotud olema?

2. Juhul kui esimesele küsimusele vastatakse jaatavalt, siis:

kas tarbija isikust tulenevatel asjaoludel (käesolevas asjas tarbija rahulolu ostetud kaubaga) põhinevate asjaolude või nõuete puudumist peab olema võimalik tuvastada objektiivsete asjaolude alusel?“

Menetluse suulise osa uuendamise taotlus

- 21 Pärast kohtujuristi ettepaneku esitamist 9. märtsil 2023 palus LACD menetlusdokumendis, mis saabus Euroopa Kohtu kantseleisse 6. aprillil 2023, Euroopa Kohtu kodukorra artikli 83 alusel menetluse suulise osa uuendada. Seda taotlust põhjendades toob LACD esimesena välja, et kohtujurist jättis tähelepanuta asjaolu, et ta ei käita veebipoodi. Teisena rõhutab LACD, et eelotsusetaotluse esitanud kohtu palutud direktiivi 2019/771 artikli 2 punkti 12 tõlgendus on asjakohane.
- 22 Selle kohta tuleb märkida, et ELTL artikli 252 teise lõigu kohaselt on kohtujuristi ülesanne avalikul kohtuistungil täiesti erapooletult ja sõltumatult teha põhjendatud ettepanekuid kohtuasjades, mis Euroopa Liidu Kohtu põhikirja kohaselt nõuavad tema osalemist. Kohtujuristi ettepanek ega selleni jõudmiseks läbitud põhjenduskäik ei ole Euroopa Kohtule siduvad. Peale selle ei näe ei Euroopa Liidu Kohtu põhikiri ega kodukord pooltele ette võimalust esitada seisukohti vastuseks kohtujuristi ettepanekule. Seetõttu ei ole tõik, et asjast puudutatud isik ei nõustu kohtujuristi ettepanekuga, iseenesest põhjus, mis annaks alust menetluse suulise osa uuendamiseks (21. oktoobri 2021. aasta kohtuotsus Beeren-, Wild-, Feinfrucht, C-825/19, EU:C:2021:869, punktid 24–26 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 23 Kuna käesoleval juhul – nagu on mainitud käesoleva kohtuotsuse punktis 21 – piirdub LACD sellega, et vaidleb vastu konkreetsetele lõikudele kohtujuristi ettepanekust ja esitab seisukohad selle sisu kohta, ei ole menetluse suulist osa vaja uuendada.

Eelotsuse küsimuste analüüs

- 24 Kõigepealt tuleb osas, milles eelotsusetaotluse esitanud kohus palub tõlgendada direktiivi 2019/771 artikli 2 punkti 12, tõdeda, et kõnealune direktiiv ei ole vastavalt selle artikli 24 lõikele 2 kohaldatav lepingute suhtes, mis on sõlmitud enne 1. jaanuari 2022. Eelotsusetaotlusest nähtub aga, et põhikohtuasjas käsitletav T-särkide müügileping sõlmiti 2018. aasta augustis.
- 25 Neil asjaoludel tuleb analüüsida koos kaht küsimust, millega eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib sisuliselt teada, kas direktiivi 2011/83 artikli 2 punkti 14 tuleb tõlgendada nii, et mõiste „müügigarantii“ hõlmab „muu vastavusega mitteseotud nõudena garantiikirjas või asjakohases reklaamis, mis on kättesaadav lepingu sõlmimise ajal või selle eel“, kohustust, mille on garantii andja võtnud endale konkreetse tarbija suhtes ja mis puudutab tarbija isikuga olemuslikult seotud asjaolusid, nagu tema enda hinnata jäetud rahulolu ostetud kaubaga; kui see on nii, siis kuidas tuleb neid asjaolusid tõendada, et seda müügigarantiid kasutada.
- 26 Direktiivi 2011/83 artikli 2 punktis 14 on mõiste „müügigarantii“ määratletud kui „kaupleja või tootja (garandi) poolt tarbija ees võetud kohustus lisaks oma seadusest tulenevale kohustusele kauba vastavuse tagamise osas hüvitada tarbijale kauba eest makstud hind või asendada või parandada kaup või osutada hooldustöid mis tahes moel, kui kaup ei vasta garantiikirjas sätestatud kirjeldusele või muule vastavusega mitteseotud nõudele või asjakohasele reklaamile, mis on kättesaadav lepingu sõlmimise ajal või selle eel“.
- 27 Kõigepealt tuleb märkida, et direktiivi 2011/83 artikli 2 punkti 14 sõnastus ei sisalda ühtegi asjaolu, mis võimaldaks selle kohaldamisalast välja jätta garantii andja kohustuse, mis on seotud „tarbija rahuloluga ostetud tootega“, mis sõltub tarbija subjektiivsest hinnangust.
- 28 Kõnealuselises sättes on esiteks nimetatud garantii andja „kohustust“ asjaomase tarbija ees „lisaks [tema] seadusest tulenevale kohustusele kauba vastavuse tagamise osas“. Teiseks, nagu kohtujurist oma ettepaneku punktis 30 märkis, võib neutraalne ja üldine väljend „muud [võimalikud] nõuded“ hõlmata ka seda, kui ostetud toode ei vasta tarbija subjektiivsetele ootustele, sõltumata selle omaduste või kvalitatiivsete tunnustega seotud mis tahes objektiivsetest kaalutlustest.
- 29 Seejärel tuleb märkida, et nagu nähtub eelkõige direktiivi 2011/83 artikli 6 lõike 1 punktist m, kuulub „müügigarantii“ kohta teabe andmine selle direktiivi kohustuste hulka, mille eesmärk on tagada asjaomasele tarbijale lepingueelne teave. Niisiis kohustab artikkel 6 iga kauplejat esitama tarbijale enne tema sidumist kauglepingu, väljaspool äriruume sõlmitava lepingu või vastava pakkumisega selgel ja arusaadaval viisil teabe – kui olukord seda nõuab – müügigarantii olemasolu ja sellega seotud tingimuste kohta.
- 30 Direktiivi 2011/83 artikli 2 punkti 14 tõlgendus, mille kohaselt hõlmab mõiste „müügigarantii“ kaupleja kohustust, mis on seotud asjaomase „tarbija rahuloluga ostetud tootega“, on aga kooskõlas direktiivi eesmärgiga tagada tarbijakaitse kõrge tase, kindlustades tarbijate teavitamise ja turvalisuse kauplejatega tehtavates tehingutes, nagu see on sätestatud direktiivi artiklis 1 koostoimes direktiivi põhjendustega 4, 5 ja 7. Nimelt võimaldab niisugune tõlgendus tarbijal ühelt poolt teada saada kaupleja kohustusest ja olla enne lepingu sõlmimist paremini informeeritud selle lepingu tingimustest, mida ta kavatses sõlmida, et teha teadlik otsus, kas niisugune leping sõlmida või mitte, ning teiselt poolt nõuda kauplejalt ostuhinna tagasimaksmist lihtsalt avaldades oma rahulolematust – see tugevdab tarbija kaitse taset konkreetse kaupleja puhul.

- 31 Peale selle kujutab kaupleja kohustus võtta ostetud kaup tarbija rahulolematuse korral tagasi endast selle kaupleja ettevõtlusvabaduse väljendust, mis on tagatud Euroopa Liidu põhiõiguste harta artikliga 16 ja mida tuleb järgida ka direktiivi 2011/83 tõlgendamisel, pidades silmas direktiivi põhjenduses 4 nimetatud eesmärki tagada õiglane tasakaal kõrgetasemelise tarbijakaitse ja ettevõtjate konkurentsivõime vahel (vt selle kohta 5. mai 2022. aasta kohtuotsus Victorinox, C-179/21, EU:C:2022:353, punkt 39 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 32 Lõpuks olgu märgitud, et küsimusele, kas tarbija võimalik rahulolematuse ostetud kaubaga peab olema tuvastatud objektiivselt, saab vastata ainult eitavalt, nagu kohtujurist tõdes oma ettepaneku punktis 48. Nimelt ei saa ostetud kauba tarbija subjektiivsetele ootustele vastamata jätmist juba määratlusest tulenevalt objektiivselt kontrollida. Seega tuleb pidada piisavaks, kui tarbija lihtsalt seda kinnitab.
- 33 Eeltoodud põhjustel tuleb esitatud küsimustele vastata, et direktiivi 2011/83 artikli 2 punkti 14 tuleb tõlgendada nii, et mõiste „müügigarantii“ hõlmab „muu vastavusega mitteseotud nõudena garantiikirjas või asjakohases reklaamis, mis on kättesaadav lepingu sõlmimise ajal või selle eel“, kohustust, mille on garantii andja võtnud endale konkreetse tarbija suhtes ja mis puudutab tarbija isikuga olemuslikult seotud asjaolusid, nagu tarbija enda hinnata jäetud rahulolu ostetud kaubaga, ilma et neid asjaolusid tuleks müügigarantii kasutamiseks objektiivselt kontrollida.
- 34 Pidades silmas, et eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib – nagu on mainitud ka käesoleva kohtuotsuse punktis 15 –, et ta peab LACD garantiilubaduse õiguspärasuse hindamisel arvesse võtma ka direktiivi 2019/771 artikli 2 punkti 12, tuleb lisada, et käesoleva kohtuotsuse eelmises punktis direktiivi 2011/83 artikli 2 punktile 14 antud tõlgendus jääb samaks ka direktiivi 2019/771 artikli 2 punkti 12 puhul, sest mõiste „müügigarantii“ on neis kahes sättes määratletud peaaegu identselt ja samamoodi direktiiviga 2011/83 on direktiivi 2019/771 eesmärk tagada tarbijakaitse kõrge tase, nagu nähtub selle artiklist 1.

Kohtukulud

- 35 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulud, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kolmas koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 25. oktoobri 2011. aasta direktiivi 2011/83/EL tarbija õiguste kohta, millega muudetakse nõukogu direktiivi 93/13/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiivi 1999/44/EÜ ja millega tunnistatakse kehtetuks nõukogu direktiiv 85/577/EMÜ ning Euroopa Parlamendi ja nõukogu direktiiv 97/7/EÜ, artikli 2 punkti 14

tuleb tõlgendada nii, et

mõiste „müügigarantii“ hõlmab „muu vastavusega mitteseotud nõudena garantiikirjas või asjakohases reklaamis, mis on kättesaadav lepingu sõlmimise ajal või selle eel“, kohustust, mille on garantii andja võtnud endale konkreetse tarbija suhtes ja mis puudutab tarbija isikuga olemuslikult seotud asjaolusid, nagu tarbija enda hinnata jäetud rahulolu ostetud kaubaga, ilma et neid asjaolusid tuleks müügigarantii kasutamiseks objektiivselt kontrollida.

Allkirjad